

Folketingets Europaudvalg
lov@ft.dk

Søren Søndergaard
Soren.Sondergaard@ft.dk

Beskæftigelsesministeriet

Holmens Kanal 20

1060 København K

T +45 72 20 50 00

E bm@bm.dk

www.bm.dk

CVR 10172748

Folketingets Europaudvalg har i brev af 5. februar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 141 (alm. del), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Søndergaard (EL).

27. februar 2020

Spørgsmål nr. 141:

”Ministeren bedes oplyse, om Danmark i overensstemmelse med EU-retten inden for specifikke sektorer som fx bygge- og anlægsbranchen, kan indføre forbud mod at vikarbureauer udstationerer vikarer fra andre EU-lande til at arbejde i Danmark.”

J.nr. 2020 - 1224

Svar:

Det er anerkendt i EU-retten, at vikarbureauarbejde er et særligt sensitivt område. Fx er tjenesteydelser i forbindelse med vikarbureauer undtaget fra servicedirektivet, men det vil være i strid med princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser at indføre et særskilt forbud mod vikarer fra andre EU-lande.

Selv om tjenesteydelser i forbindelse med vikarvirksomhed falder uden for servicedirektivet, vil restriktioner stadig kunne være uberettigede efter EU-retten i øvrigt, særligt traktatens bestemmelser om fri bevægelighed for tjenesteydelser.

Følgende fremgår af præambelbetragtning (19) i direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser:

”medmindre andet er fastsat i andre bestemmelser i fællesskabsretten, medfører dette direktiv ikke en forpligtelse til at anerkende vikarbureauer juridisk, og det forhindrer heller ikke, at medlemsstaterne anvender egne love om tilrådighedsstillelse af arbejdskraft og om vikarbureauer på virksomheder, der ikke er etableret på deres område, men arbejder dér i forbindelse med udveksling af tjenesteydelser.”

Artikel 4, stk. 1, i direktiv 2008/104/EF om vikararbejde lyder således:

”Forbud mod og restriktioner i anvendelsen af vikararbejde kan kun begrundes i almene hensyn til især beskyttelse af vikaransatte og krav til sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen eller i behovet for at sikre et velfungerende arbejdsmarked og forebygge misbrug.”

Af bestemmelsens stk. 4 fremgår, at stk. 1 ikke berører nationale krav til vikarbureauer for så vidt angår registrering, udstedelse af tilladelse, godkendelse, finansielle garantier eller tilsyn.

At ikke enhver restriktion er tilladt, selvom den gælder uden forskel for alle virksomheder, fremgår bl.a. af EU-Domstolens dom i sagen C-397/10. Ifølge dommen var det ikke berettiget, at region Bruxelles i lovgivningen stillede et generelt krav om, at vikarbureauer, der opererede i region Bruxelles, skulle have en bestemt retlig form, og have som eneste selskabsformål at stille arbejdstagere til rådighed.

Under sagen oplyste Belgien, at reglerne ville blive ændret. Allerede fordi Belgien således ikke kunne begrunde reguleringen med et tvingende hensyn, var kravene udtryk for en uberettiget restriktion for udenlandske vikarbureauer, der havde en anden retlig form, og/eller som ikke kun havde som formål at stille arbejdstagere til rådighed.

Venlig hilsen

Peter Hummelgaard